

Tiêu ngữ
Kì hội đồng quốc tế tiếng Hoa năm 2015

Để trở thành những người đắc thắng trong thời đại ngày nay,
chúng ta phải duy trì lập trường của sự hiệp một,
sự lựa chọn duy nhất của Đức Chúa Trời,
không tôn cao bất cứ điều gì khác ngoài Christ;
trong sự khôi phục của Chúa,
chúng ta chỉ tôn cao Christ và chỉ duy Đấng Christ.

Hội thánh là Thân thể hữu cơ của Đấng Christ,
tức sự đầy đủ của Đấng làm đầy đầy tất cả trong tất cả,
là kết quả của sự ban phát thuộc Đấng Tam Nhất Thần Thượng,
được hoàn tất bởi sự truyền dẫn quyền năng vĩ đại của Đức Chúa Trời
“cho chúng ta là những người tin” và “cho Hội thánh.”

Đấng Christ bao-hàm-tất-cả, Đấng vừa là Đức Chúa Trời vừa là người,
là trung tâm và bao quát của gia tế Đức Chúa Trời
và là huyền nhiệm của Đức Chúa Trời –
sự định nghĩa, giải thích và bày tỏ Đức Chúa Trời.

Qua sự phục sinh và trong sự phục sinh của Ngài,
Đấng Christ là A-đam sau hết đã trở nên Linh ban-sự-sống,
Linh tuyệt đích và tổng hợp, để truyền sự sống
và vào trong tín đồ Ngài hầu tuôn chảy như sông nước sự sống.

**Dàn bài các sứ điệp
cho kì hội đồng quốc tế tiếng Hoa
Ngày 21-22 tháng 2 năm 2015**

**CHỦ ĐỀ TỔNG QUÁT:
NỘI DUNG CHÍNH VỀ SỰ KHÔI PHỤC CỦA CHÚA**

Sứ điệp Một

Lập trường hiệp một của Hội thánh đối kháng với sự chia rẽ

Đọc Kinh văn: Gi. 17:11, 15, 21, 23; Phục. 12:1-3, 5; 16:16;
Thi. 133; Công. 8:1; 13:1; 14:23; La. 16:1; 1 Cô. 1:2

- I. Sự hiệp một trong Kinh thánh là sự hiệp một bao-hàm-tất-cả để biểu lộ Đức Chúa Trời tức huyền nhiệm của sự kính hiền hầu thực hiện khát vọng của lòng Đức Chúa Trời, và sự chia rẽ cũng là sự chia rẽ bao-hàm-tất-cả để biểu lộ Sa-tan tức huyền nhiệm của sự bất pháp nhằm thực hiện mưu đồ của Sa-tan—Gi. 17:11, 21, 23; 1 Ti. 3:15-16a; 2 Tê. 2:3, 7-8; 1 Gi. 3:4; đc. 2 Cô. 2:10-11:**
- A. Sự hiệp một của Đức Chúa Trời Tam Nhất, tức sự hiệp một của Thân thể Đấng Christ, bao gồm tất cả những gì mà Christ “là” cho chúng ta trong gia tế và vì gia tế của Đức Chúa Trời; sự thực hành của sự hiệp một này, tức sự đồng lòng hiệp ý, chính là chìa khoá cho mọi phước hạnh trong Tân Ước—Thi. 133; Êph. 4:1-6; Công. 1:14; 1 Cô. 1:9-10; Phil 1:27; 2:2.
  - B. Sự chia rẽ của Sa-tan, tức là sự chia rẽ của Ba-by-lôn Lớn, bao gồm tất cả mọi điều tiêu cực, điều này giống như một cái cây lớn đâm rễ sâu và bám vào trong đất, phát triển ra các nhánh mà trong đó các linh gian ác của Sa-tan cùng với những người gian ác và những điều gian ác bị hấn xúi giục cư trú—Mat. 13:31-32, 4, 19; Sáng. 11:1-9; Khải. 17:1-6; 18:2; Gi. 17:15.
  - C. “Triệu chứng” chính yếu của Sa-tan và thế giới của hắn là “sự gian ác” của sự chia rẽ (c. 15); trong khi thuộc tính chính yếu của Đức Chúa Trời Tam Nhất và nơi cư ngụ của Ngài là “phước hạnh” của sự hiệp một—Thi. 133:3; đc. Sáng. 12:2; Ga. 3:14.
  - D. Mỗi ngày chúng ta phải loại bỏ ra khỏi chính mình “sự gian ác” của sự chia rẽ và bước vào trong “Chúng ta” thần thượng, tức Đức Chúa Trời Tam Nhất như là phước hạnh của sự hiệp một, và chúng ta cũng phải cứ ở trong Ngài để là sự biểu lộ tập thể của Ngài; nếu chúng ta cứ liên tục đụng chạm Lờì và cho phép Linh chạm vào chúng ta mỗi ngày, chúng ta sẽ được thánh hóa bởi việc loại bỏ chính bản ngã mình, tức nơi cư ngụ cũ của chúng ta, và bước vào trong Đức Chúa Trời Tam Nhất, là nơi cư ngụ mới— Gi. 17:15, 17, 21; 15:5; Êph. 5:26.

II. Nền duy nhất của Giê-ru-sa-lem, nơi mà đền thờ là nơi cư ngụ của Đức Chúa Trời được xây dựng trên đỉnh Si-ôn, hình bóng cho nền duy nhất của sự lựa chọn của Đức Chúa Trời, tức lập trường của sự hiệp một—Phục. 12:5; 2 Sử. 6:5-6; Exr. 1:2-3:

- A. Thời xưa, tất cả người dân Israel phải đến với nhau một năm ba lần tại Giê-ru-sa-lem; chính bởi Giê-ru-sa-lem là nơi duy nhất để thờ phượng Đức Chúa Trời mà sự hiệp một của dân Ngài được gìn giữ qua nhiều thế hệ—Phục. 12:5; 16:16.
- B. Trong Tân Ước, lập trường đúng đắn của sự hiệp một được chỉ định bởi Đức Chúa Trời là lập trường duy nhất một Hội thánh cho một địa phương—Khải. 1:11:
  - 1. Hội thánh được cấu tạo bởi Đức Chúa Trời hoàn vũ, nhưng Hội thánh tồn tại trên đất này trong nhiều địa phương; về bản chất, Hội thánh mang tính hoàn vũ trong Đức Chúa Trời, nhưng về thực hành thì Hội thánh mang tính địa phương trong một địa phương cụ thể, ví dụ như “Hội thánh của Đức Chúa Trời tại Cô-rin-tô”—1 Cô. 1:2:
    - a. *Hội thánh của Đức Chúa Trời* nghĩa là Hội thánh không chỉ được sở hữu bởi chính Đức Chúa Trời mà còn có Đức Chúa Trời như là bản chất và thể yếu thần thượng, bao quát, hoàn vũ, và đời đời—c. 2.
    - b. Hội thánh *tại Cô-rin-tô* hàm ý đến một Hội thánh trong một thành phố, thuộc một địa phương cụ thể, nhận địa phương ấy làm chỗ đứng, nền và thẩm quyền để quản trị Hội thánh trong các sự vụ thuộc về vật chất, cụ thể, thuộc địa phương, và trong cõi thời gian—c. 2.
  - 2. Nếu không có phương diện hoàn vũ thì Hội thánh bị khiếm khuyết nội dung; nếu không có phương diện địa phương thì Hội thánh không thể có bất kì sự biểu lộ và thực hành nào; sự ghi chép về việc thiết lập một Hội thánh trong tính cách địa phương là nhất quán suốt Tân Ước—Công. 8:1; 13:1; 14:23; La. 16:1; 1 Cô. 1:2; 2 Cô. 8:1; Ga. 1:2; Khải. 1:4, 11.

III. Nếp sống Hội thánh trên lập trường của sự hiệp một chính là Giê-ru-sa-lem ngày nay; bên trong nếp sống Hội thánh chắc chắn sẽ có một nhóm những người đặc thẳng, và những người đặc thẳng này chính là Si-ôn ngày nay—Thi. 48:2, 11-12:

- A. Là điểm nổi bật và là vẻ đẹp của thành thánh Giê-ru-sa-lem, Si-ôn hình bóng cho những người đặc thẳng như là đỉnh cao, là trung tâm, sự nâng cao, sự làm cho mạnh mẽ, làm cho phong phú, là vẻ đẹp, và là thực tại của Hội thánh—20:2; 53:6a; 87:2.
- B. Những người đặc thẳng, tức Si-ôn, là thực tại của Thân thể Đấng Christ và là tuyệt đích của sự xây dựng Thân thể trong các Hội thánh địa phương dẫn đến thành thánh được tổng kết, tức Giê-ru-sa-lem Mới, nơi Chí Thánh, nơi cư ngụ của Đức Chúa Trời, trong cõi đời đời—Khải. 21:1-3, 16, 22.
- C. Nếp sống Hội thánh là nơi đúng đắn để anh em trở thành người đặc thẳng, nhưng điều đó không có nghĩa là khi ở trong nếp sống Hội thánh thì anh em là người đặc thẳng; việc ở trong nếp sống Hội thánh là một vấn đề; nhưng trở thành một người đặc thẳng lại là một vấn đề khác—2:7, 11, 17, 26-28; 3:5, 12, 20-21.

IV. Để trở thành những người đắc thắng ngày nay, chúng ta cần phải duy trì lập trường của sự hiệp một, sự lựa chọn duy nhất của Đức Chúa Trời, và không tôn cao bất cứ một điều gì khác ngoài Christ; trong sự khôi phục của Chúa, chúng ta chỉ tôn cao Christ và chỉ duy Đấng Christ—Côl. 1:18b; Khải. 2:4; 2 Cô. 4:5; 10:5:

- A. Trước khi con cái Israel có thể có sự vui hưởng đầy trọn những điều phong phú của miền đất tươi tốt, họ đã phải hoàn toàn phá hủy những nơi thờ phượng ngoại giáo, các hình tượng, và danh của các hình tượng “trên những ngọn núi cao, trên những ngọn đồi, và dưới mỗi cây xanh” (Phục. 12:2); những ngọn núi và đồi tượng trưng cho sự tôn cao một điều gì đó khác Christ, và những cây xanh tượng trưng cho những điều đẹp đẽ và thu hút—cc. 1-3, 5; 1 Vua. 11:7-8; 12:26-31; Dân. 33:52.
- B. Nguyên nhân nội tại của sự hoang tàn và suy thoái của dân Đức Chúa Trời là họ không tôn cao Đấng Christ, họ không để Ngài chiếm ưu thế, chiếm vị trí đầu nhất trong mọi sự—Thi. 80:1, 3, 7, 15-19; 74:1.
- C. Phương cách để được phục hồi lại từ sự hoang tàn chính là tôn cao Christ; sự vui hưởng Christ với Đức Chúa Trời trên lập trường của sự hiệp một có thể được duy trì và bảo toàn chỉ khi nào Đấng Christ được dân của Đức Chúa Trời quý trọng và tôn đại.